

ЕФИМЕНКО М. Ю. БАЗА ДАННИХ КАК ОБЪЕКТ ИНФОРМАЦИОННЫХ ПРАВООТНОШЕНИЙ

На основании анализа дефиниций «база данных», «объекты информационных правоотношений» доказывается, что база данных может рассматриваться как объект информационных правоотношений. Отмечено, что определение базы данных в рамках информационных правоотношений требует усовершенствования законодательства.

Ключевые слова: информация, база данных, объект информационных правоотношений, упорядочение данных.

YEFIMENKO M. Y. THE DATABASE AS AN OBJECT OF INFORMATION LEGAL RELATIONS

The relevance of the article is due to the fact that at the modern stage of society's development the databases have become one of the demanded objects being used both by individuals, legal entities and the state through the public authorities. Databases are the subject of copyright protection that can not be doubted, but active development of information technologies leads to the fact that modern electronic databases are constantly subject to change, update. As a result, the static of protection of copyright of the object extends only to the principle of building the database. In that case, the issue of legal protection of database content, i.e. its information filling is out of lawyers' sight.

The article's objective – is to establish the features of a database as the object of information legal relations. This objective is achieved under the consideration of the categories of «database», «objects of information legal relations».

According to the research, the author has offered to consider the database as a multifaceted category. It belongs to the objects of civil rights and could be considered within copyright and legal, information and legal aspects. According to the copyright and legal aspect the database – is the original system of location and search of information (data) that is listed in the database. The second aspect – is the information aspect, under which the database – is the information, data organized within the system of the database.

Keywords: information, database, object of information relations, data ordering.

УДК 342.951:351.95

В. В. ІЛЬКОВ,

кандидат юридичних наук, доцент,

суддя Дніпропетровського окружного адміністративного суду

ЗАСТОСУВАННЯ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИХ АКТІВ ЯК ДЖЕРЕЛ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРАВА ЩОДО ВИКОНАННЯ СУДОВИХ ДОРУЧЕНЬ СУДІВ УКРАЇНИ

Розглянуто порядок формування та направлення судового доручення як звернення суду України до суду іншої держави у порядку, встановленому Кодексом адміністративного судочинства України або міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, щодо виконання на території іншої держави відповідних процесуальних дій у рамках надання міжнародної правової допомоги, а якщо міжнародний договір не укладено, – Міністерству юстиції України, яке надсилає доручення Міністерству закордонних справ України для передачі дипломатичними каналами.

Ключові слова: судові доручення, звернення суду України, іноземний суд, міжнародний договір, доручення Міністерству юстиції України.

Ilkov, V.V. (2015), "Use of international instruments as sources of administrative procedural law on enforcement of Ukrainian courts orders" ["Zastosuvannya mizhnarodno-pravovykh aktiv yak dzherel administratyvno-protsesualnoho prava shchodo vykonannya sudovykh doruchen sudiv Ukrainy"], *Pravo i Bezpeka*, No. 4, pp. 31–36.

Постановка проблеми. Реформування національної правової системи на основі загальновизнаних міжнародних стандартів відправлення судочинства є важливою передумовою

як побудови правової, демократичної, соціальної держави, так і успішної реалізації європейських цінностей та стандартів у державі. Додаткового дослідження вимагають питання

надання правової допомоги та вчинення необхідних процесуальних дій щодо порядку та особливостей виконання судових доручень.

Рішення суду як в Україні, так і в інших державах виступає актом, покликаним забезпечити захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб і прав та інтересів юридичних осіб. Таке рішення має бути і законним, і обґрунтованим, а для встановлення істини у справі суд повинен об'єктивно, повно та всебічно з'ясувати усі обставини. У той же час у випадках, встановлених законом, виникає необхідність виконання судових доручень судів загальної юрисдикції України, оскільки іноземні суди можуть відправляти правосуддя виключно в межах території відповідної держави, а виконання відповідних необхідних процесуальних дій, які не можливо вчинити в Україні, здійснюються лише шляхом звернення судів України до іноземного суду або іноземного державного органу чи установи за допомогою. Таке звернення про надання правової допомоги і виступає судовим дорученням.

Стан дослідження. Окремі аспекти питання реалізації приватноправових відносин та положень міжнародного приватного права були досліджені у працях: О. М. Бандурки, Д. Д. Аверіна, В. П. Базова, Г. В. Галущенко, І. В. Гетьман-Павлової, Г. Д. Дмитрієвої, І. В. Дробязкіної, А. В. Лесіна, М. М. Петрова, Л. З. Павлик, Г. А. Цірата та інших.

Мета статті – дослідити механізм та особливості правового режиму застосування положень ч. 1 ст. 115-1 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України) стосовно звернення судів України до судів іншої держави у порядку, передбаченому положеннями чинного законодавства України та міжнародно-правовими договорами, які є частиною законодавства України, та виконання на території іноземних держав необхідних процесуальних дій як надання міжнародної правової допомоги, у тому числі з використанням дипломатичних каналів.

Виклад основного матеріалу. Згідно з положеннями ст. 80 закону України «Про міжнародне приватне право» у разі, якщо при розгляді справи з іноземним елементом у суду виникне необхідність у врученні документів або отриманні доказів, у проведенні окремих процесуальних дій за кордоном, суд може направити відповідне доручення компетентному органу іноземної держави в порядку, встановленому процесуальним законом України або міжнародним договором України [1]. Для реалізації положень указанного Закону було підготовлено та ухвалено закон України «Про вне-

сення змін до деяких законодавчих актів України щодо врегулювання питань міжнародного приватного права» [2]. Відповідно до положень цього Закону КАС України було доповнено статтями 115-1–115-5. Досліджуючи проблематику виконання в Україні судових доручень іноземних судів, важливо зазначити, що положення розділу XII закону України «Про міжнародне приватне право», який має назву «Підсудність та виконання іноземних судових доручень», фактично не містить рамкових норм та не деталізує особливості й порядок виконання відповідних судових доручень, а тому може бути доопрацьований та вдосконалений.

За загальним правилом суд, який розглядає справу, у разі потреби збирання доказів за межами своєї територіальної підсудності доручає відповідному адміністративному суду провести певні процесуальні дії (ч. 1 ст. 115 КАС України) [3].

Згідно з положеннями ст. 115-1 КАС України у разі якщо в процесі розгляду справи суду необхідно вручити документи, отримати докази, провести окремі процесуальні дії на території іншої держави, суд України може звернутися з відповідним судовим дорученням до іноземного суду або іншого компетентного органу іноземної держави у порядку, встановленому КАС України або міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України. Слід зауважити, що ця норма реципієрована з положень ст. 9 Конституції України, де зазначено, що чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України [4].

Порядок та особливості виконання судових доручень судів України знайшли своє нормативно-правове закріплення в процесуальних законах та міжнародних договорах України. Доручення суду України надсилається у порядку, встановленому Кодексом адміністративного судочинства України або міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, а якщо міжнародний договір не укладено, – Міністерству юстиції України, яке надсилає доручення Міністерству закордонних справ України для передачі дипломатичними каналами.

Цікавою є реалізація положень КАС України та інших законодавчих актів у судовій практиці щодо звернення із судовим дорученням.

Так, ухвалою Одеського окружного адміністративного суду від 24 грудня 2013 р. у справі № 815/7604/13-а [5] реалізовано положення ст. 115-1 КАС України.

У вказаній ухвалі зазначено, що ухвалою суду від 16 грудня 2013 р. провадження у справі відкрито. Судом встановлено, що третьою особою у справі є громадянин Молдови ОСОБА_2.

Згідно із двосторонньою угодою від 13 грудня 1993 р. «Договір між Україною і Республікою Молдова про правову допомогу та правові відносини у цивільних і кримінальних справах», ратифікованою законом України від 10 листопада 1994 р. № 238/94-ВР «Про ратифікацію Договору між Україною і Республікою Молдова про правову допомогу та правові відносини у цивільних і кримінальних справах», договірні Сторони надають взаємну правову допомогу шляхом виконання окремих процесуальних дій, зокрема складання та пересилки документів, проведення обшуків, вилучення та накладання арешту на майно, пересилки та видачі предметів і документів, порушення або перейняття кримінального переслідування, видачі осіб, які здійснили злочини, допиту обвинувачених, підсудних, свідків, експертів, опитування сторін та інших осіб, проведення експертиз, судового огляду, виконання доручень про вручення документів, а також складання і направлення актів і документів.

З урахуванням викладеного суд дійшов висновку, що повідомлення третьої особи у справі громадянина Молдови ОСОБА_2 та вручення йому документів у справі має відбуватись згідно з положеннями двосторонньої угоди між Україною та Республікою Молдова шляхом судового доручення про надання правової допомоги.

Для виконання цього доручення суд вважав розумним строк, який дорівнює 9 місяцям із призначенням резервного судового засідання у місячний термін. Керуючись статтями 115 та 156 КАС України, суд ухвалив, що для вручення повідомлення про день судового розгляду, адміністративного позову з доданими до нього документами третій особі у справі громадянину Республіки Молдова ОСОБА_2 потрібно звернутися із судовим дорученням до компетентного органу Республіки Молдова у порядку, встановленому двосторонньою угодою «Договір між Україною і Республікою Молдова про правову допомогу та правові відносини у цивільних і кримінальних справах» [5].

Отже, обсяг правової допомоги, порядок взаємовідносин, вимоги щодо форми і змісту доручення, а також особливості виконання доручення визначаються положеннями міжнародного договору, який діє у відносинах між Україною та відповідною іноземною держа-

вою. Посилання на такий міжнародний договір у дорученні є обов'язковим.

Правовий режим надання правової допомоги в адміністративних справах врегульовано у так званих універсальних міжнародних договорах про надання правової допомоги і правовідносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах. Серед них необхідно відзначити Гаазьку конвенцію з питань цивільного процесу 1954 р., Конвенцію про вручення за кордоном судових та позасудових документів у цивільних або комерційних справах 1965 р., Європейську конвенцію про інформацію щодо іноземного законодавства 1968 р. та Додатковий протокол до цієї Конвенції, Конвенцію про отримання за кордоном доказів у цивільних або комерційних справах 1970 р., Конвенцію про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах 1993 р. та Протокол до неї 1997 р., Конвенцію про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах держав – членів СНД 1993 р. та інші документи. Крім того, Україною укладено двосторонні договори з Китайською Народною Республікою (1992 р.), Республікою Польща (1993 р.), Латвійською Республікою (1993 р.), Республікою Молдова (1993 р.), Республікою Грузія (1995 р.), Естонською Республікою (1995 р.), Латвійською Республікою (1995 р.), Турецькою Республікою (2000 р.) та деякими іншими державами.

Окреме місце посідає Конвенція про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах держав – членів СНД 1993 р.; її положення застосовуються у відносинах між Україною та Республікою Білорусь, Азербайджанською Республікою, Республікою Узбекистан, Російською Федерацією, Республікою Казахстан, Республікою Таджикистан, Республікою Вірменія, Киргизькою Республікою, Республікою Молдова, Республікою Грузія, Туркменістаном.

На підставі положень ст. 24 Віденської конвенції про правонаступництво держав щодо договорів 1978 р. та у зв'язку з офіційним визнанням правонаступництва України відповідно до ст. 7 закону України «Про правонаступництво України» держава Україна є правонаступницею прав і обов'язків за міжнародними договорами СРСР, які не суперечать Конституції України та інтересам Української держави. Україна визнала для себе обов'язковими такі двосторонні договори про взаємну правову допомогу, які були укладені ще СРСР: з Народною Республікою Албанія, Алжирською Народною Демократичною Республікою, Народною Республікою

Болгарія, Грецькою Республікою, Іракською Республікою, Республікою Кіпр, Угорською Народною Республікою, Фінляндською Народною Республікою та деякими іншими державами.

Станом на 1 січня 2014 р. договірно-правова база України у сфері правових відносин та міжнародної правової допомоги складалася з близько 100 міжнародних договорів. Заяви і застереження, висловлені державами до міжнародного договору, є його невід'ємною частиною і повинні обов'язково враховуватися при направленні чи виконанні судового доручення. Так, наприклад, Конвенція з питань цивільного процесу 1954 р. застосовується у відносинах з державами, які є її учасниками, у повному обсязі з урахуванням такого: а) ст. 1–7 цієї Конвенції не застосовуються у відносинах з державами, які одночасно є учасниками Конвенції про вручення за кордоном судових та позасудових документів у цивільних або комерційних справах 1965 р.; б) ст. 8–16 Конвенції не застосовуються у відносинах з державами, які одночасно є учасниками Конвенції про отримання за кордоном доказів у цивільних або комерційних справах 1970 р. [6].

Виходячи з положень ст. 115-1 КАС України, виконання доручення судів загальної юрисдикції України про надання правової допомоги щодо вчинення певних процесуальних дій та іншої допомоги можливе також у випадках, якщо міжнародний договір не укладено. Виконання таких доручень вирішується на міждержавному рівні. Як правило, це може бути у випадку, коли правова допомога надається в межах звичаєвого права або між Україною і відповідною державою є спеціальна домовленість щодо конкретного випадку та вирішення такого питання дипломатичним шляхом, наприклад, з урахуванням принципу взаємності. Такий порядок виправданий з точки зору необхідності реалізації захисту прав, свобод та інтересів фізичних та юридичних осіб, а також є проявом взаємної правової ввічливості в міжнародних правовідносинах, оскільки навіть за відсутності відповідного міжнародного договору можливе виконання судового доручення про надання правової допомоги за умови дотримання вимог положень чинного законодавства України і встановленої та напрацьованої юридичної процедури – передачі судового доручення дипломатичними каналами.

Розглянемо практичне застосування такого способу виконання доручень судів України на прикладі справи № 826/10194/15, яка розглядалася в Окружному адміністративному суді м. Києва, та прийнятої ухвали у ній від 29 липня 2015 р. [7].

Суд встановив, що з позовом до Окружного адміністративного суду міста Києва звернувся ОСОБА_3 (позивач) до Міністерства юстиції України (відповідач) за участю третіх осіб – ОСОБА_4 (третя особа 1) та ОСОБА_5 (третя особа 2) – про визнання протиправною бездіяльністю та зобов'язання вчинити дії.

У попередньому судовому засіданні представником позивача було заявлено клопотання про звернення суду із судовим дорученням. Позивач просив, зокрема, визнати протиправною бездіяльністю Міністерства юстиції України щодо невручення громадянам ОСОБА_4 та ОСОБА_5 судового виклику на 17 червня 2015 р. у справі № А 192029, який був складений судовим виконавцем 45-ї Виправної Палати Суду першої інстанції, що засідає у м. Брюсселі (Бельгія). Міністерство юстиції України у своїх запереченнях зазначало, що прохання судових виконавців Бельгії про вручення документів ОСОБА_4 та ОСОБА_7 надійшли відповідно до Конвенції про вручення за кордон судових та позасудових документів у цивільних або комерційних справах 1965 року. Однак, на думку відповідача, вказана Конвенція застосовується у цивільних та комерційних справах, тоді як документи, що надійшли до Міністерства юстиції України та підлягали врученню, стосувалися процесу, що відбувається на підставі ст. 445 Кримінального кодексу та ст. 139 Кодексу кримінального розслідування Бельгії.

При цьому позивач посилався на Виклик до суду від 27 квітня 2015 р., згідно з яким судовий виконавець Тьєрі Ван Діст викликав до суду ОСОБА_4 та ОСОБА_7, щоб вони з'явилися до 45-ї Виправної Палати Суду першої інстанції, що засідає у м. Брюсселі (Бельгія), 17 червня 2015 р., та зазначав, що з його змісту вбачається спір не лише кримінальний, а й цивільно-правовий. Крім того, у вказаному Виклику судовим виконавцем було зазначено як правову підставу для звернення до Міністерства юстиції України з проханням вручити зазначений документ ОСОБА_4 та ОСОБА_7 саме вищевказану Конвенцію 1965 р.

Відповідач стверджував, що судовими виконавцями для вручення вказаних судових викликів не може бути застосована Конвенція 1965 р., а тому листами № 3313-0-30-15/12-864-15 та № 3314-0-30-15/12-891-15 від 12 червня 2015 р. прохання про вручення судових документів ОСОБА_4 та ОСОБА_7 було повернуто із роз'ясненнями причин неможливості їх вручення.

Проаналізувавши заявлене клопотання та викладені у ньому обставини, дослідивши наявні у матеріалах справи докази, беручи до уваги

те, що факти, які могли бути повідомлені органом юстиції Бельгії та Судом, який розглядав справу № А192029, мали суттєве значення для справи, Окружний адміністративний суд м. Києва вважав за необхідне з метою повного, всебічного та об'єктивного розгляду справи звернутися із судовим дорученням до компетентного суду Бельгії та органу юстиції Бельгії для отримання відповідної інформації.

Окружний адміністративний суд м. Києва врахував також положення ст. 115-1 КАС України, де передбачено, що у разі якщо в процесі розгляду справи суду необхідно вручити документи, отримати докази, провести окремі процесуальні дії на території іншої держави, суд України може звернутися з відповідним судовим дорученням до іноземного суду або іншого компетентного органу іноземної держави у порядку, встановленому цим Кодексом або міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України. Доручення суду України надсилається у порядку, встановленому цим Кодексом або міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, а якщо міжнародний договір не укладено, – Міністерству юстиції України, яке надсилає доручення Міністерству закордонних справ України для передачі дипломатичними каналами.

Зважаючи також на те, що двосторонньої угоди між Україною та Бельгією щодо надання правової допомоги не підписано, суд вважав за необхідне, з урахуванням положень ч. 2 ст. 115-1 КАС України, надіслати судові доручення до Міністерства юстиції України.

Керуючись ст. 115-1, 160, 165 КАС України, суд ухвалив надіслати судові доручення через Міністерство юстиції України до компетентного суду Бельгії, що розглядав справу № А192029 за заявою ОСОБА_3, – Суду першої інстанції (45-а Виправна Палата), що засідає у м. Брюсселі (Бельгія), з метою одержання такої інформації:

– чи є судова справа № А192029, що розглядається за заявою ОСОБА_3 45-ю Виправною Палатою Суду першої інстанції, що засідає у

м. Брюсселі (Бельгія), не лише кримінальною, а й цивільною;

– чи розглядається в цій справі цивільна вимога / цивільний позов ОСОБА_3 до ОСОБА_4 та ОСОБА_5.

Також суд просив надіслати судові доручення через Міністерство юстиції України до органу юстиції Бельгії з метою отримання відповіді на запитання: чи повинна була у справі № А192029 за заявою ОСОБА_3 до ОСОБА_4 та ОСОБА_5 застосовуватися Конвенція про вручення за кордоном судових та позасудових документів у цивільних або комерційних справах від 1965 р. при виклику ОСОБА_4 та ОСОБА_5 до 45-ї Виправної Палати Суду першої інстанції, що засідає у м. Брюсселі (Бельгія), на 17 червня 2015 р. [7].

Отже, у судовому дорученні суду згідно з письмовою ухвалою суду зазначено чіткий спосіб його виконання та відповідні сформульовані питання.

Висновок. Таким чином, судові доручення, виходячи з положень щодо його визначення у ч. 1 ст. 115-1 КАС України, означає звернення суду України до суду іншої держави у порядку, встановленому Кодексом або міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, щодо виконання на території останньої відповідних процесуальних дій у рамках надання міжнародної правової допомоги, а якщо міжнародний договір не укладено, – Міністерству юстиції України, яке надсилає доручення Міністерству закордонних справ України для передачі дипломатичними каналами. Реалізація таких повноважень суду зумовлена положеннями відповідних спеціальних міжнародних договорів про надання правової допомоги, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, чи положеннями міжнародно-правових договорів загального характеру. Крім того, реалізується принцип, що доручення компетентного органу про вручення документів, про отримання доказів, про виконання інших процесуальних дій виконуються відповідно до чинного законодавства України з урахуванням положень міжнародного договору України.

Список використаних джерел

1. Про міжнародне приватне право : закон України від 23 черв. 2005 р. № 2709-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2709-15>.
2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо врегулювання питань міжнародного приватного права : закон України від 21 січ. 2010 р. № 1837-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 12. – Ст. 120.
3. Кодекс адміністративного судочинства України : закон України від 6 лип. 2005 р. № 2747-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15/>
4. Конституція України // Офіційний вісник України. – 2010. – № 72/1, спецвип. – Ст. 2598.
5. Ухвала Одеського окружного адміністративного суду від 24 груд. 2013 р., спр. № 815/7604/13-а // Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/36847810>.

6. Конвенція з питань цивільного процесу : від 1 берез. 1954 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_083.

7. Ухвала Окружного адміністративного суду міста Києва [про судове доручення] від 29 лип. 2015 р., спр. № 826/10194/15 // Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/48334535>.

Надійшла до редколегії 15.12.2015

ИЛЬКОВ В. В. ПРИМЕНЕНИЕ МЕЖДУНАРОДНО-ПРАВОВЫХ АКТОВ КАК ИСТОЧНИКОВ АДМИНИСТРАТИВНО-ПРОЦЕССУАЛЬНОГО ПРАВА ПО ВЫПОЛНЕНИЮ СУДЕБНЫХ ПОРУЧЕНИЙ СУДОВ УКРАИНЫ

Рассмотрен порядок формирования и направления судебного поручения как обращения суда Украины в суд другого государства в порядке, установленном Кодексом административного судопроизводства Украины или международным договором, согласие на обязательность которого дано Верховной Радой Украины, по выполнению на территории другого государства соответствующих процессуальных действий в рамках оказания международной правовой помощи, а если международный договор не заключён, – Министерству юстиции Украины, которое направляет поручение Министерству иностранных дел Украины для передачи по дипломатическим каналам.

Ключевые слова: судебное поручение, обращение суда Украины, иностранный суд, международный договор, поручение Министерству юстиции Украины.

ILKOV V. V. USE OF INTERNATIONAL INSTRUMENTS AS SOURCES OF ADMINISTRATIVE PROCEDURAL LAW ON ENFORCEMENT OF UKRAINIAN COURTS ORDERS

The article is devoted to the research agenda and features enforcement of orders of the courts of Ukraine.

Reform of the judiciary is essential for building a legal, democratic state. The court in Ukraine and in other countries, serving as an act designed to ensure the protection of rights, freedoms and interests of individuals and the rights and interests of legal entities. This decision must be legitimate and reasonable. Court to establish the truth of the case should objectively, fully and comprehensively clarify all the circumstances.

In cases established by law, there is a need for enforcement of orders of courts of Ukraine foreign courts and other institutions. Such request for legal assistance and serving is a court order. The court hearing the case gathering evidence outside their territorial jurisdiction assigns an administrative court to conduct certain procedural actions if is necessary.

According to the Art. 115-1 of the Code of Administrative Judgment of Ukraine, if in the course of the proceedings the court must hand over documents, receive evidence, hold separate proceedings in another state, the court may ask the respective letters of request to a foreign court or other competent authority in a foreign state. This procedure established by the Code of Administrative Judgment of Ukraine or international agreement ratified by the Verkhovna Rada of Ukraine.

If there is no international agreement concluded court can send order to the Ministry of Justice of Ukraine, which sends order to the Ministry of Foreign Affairs of Ukraine for transmission through diplomatic channels.

Keywords: court order, appeals of Courts of Ukraine, foreign court, international agreement, order to the Ministry of Justice of Ukraine.

УДК 342.03

І. В. КИРИЛЮК,

здобувач Харківського національного університету внутрішніх справ

ПРИЄДНАННЯ ДО АПЕЛЯЦІЙНОЇ СКАРГИ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ

Розкрито сутність і значення приєднання до апеляційної скарги в адміністративному судочинстві України. Сформульовано авторське визначення поняття «приєднання до апеляційної скарги». Обгрунтовано необхідність внесення змін до чинного законодавства з удосконалення правового регулювання приєднання до апеляційної скарги та скасування сплати судового збору за подання заяви про приєднання до апеляційної скарги до суду.

Ключові слова: заява про приєднання до апеляційної скарги, судові рішення, апеляційне провадження, адміністративне судочинство.